קבד א מיי׳ פי״ג מהל׳

יח סמג עשין עד טוש"ע ח"מ סי' רסו סעיף כה: קבה ב מיי שם הלי יג

כ: קבו ג מיי׳ שם הל' יא

קבו דה מיי שם הלי יב

מישם סב ש"בוט

מוש"ע שם סעיף

א) לקמן מג. נח., ב) [שבועות ל:], ג) [מסכת

מופרים פ"ה הל" נחז.

ד) גיטין כט., ה) [פסחים

ד: בכורות יח: נח.], 1) חולין פד:, 1) [שס],

ח) בגדי פשמן כל"ל, ע) [דף מב.], י) [לקמן ל.],

הגהות הב"ח

דחשרי לכו כנ״ל

מסורת הש"ם

כדרבה. בפרק הזהב (לקמן דף נח.) גבי בני העיר ששלחו את שקליהן: בדמי אבידה. שמכרה לאחר שנטפל בה כמו שאמרו חכמים: אבל מעות אבידה. כגון שמלא מעות בכים או שלש מטבעות עשויין כמגדלין: בותבר' אחת לשלשים יום. שמתעפשין כששוהים מלפותחן וכל ספרים שלהן היו עשויין (2 בגליון: גולנו. מתחילתן לסופן שיכנס בהן האויר: בסחלה. מה שלא למד מפני שלריך להשהותו לפניו: ולא יקרא אחר עמו. לפי שזה מושך אצלו ווה מושך אצלו ונקרע: שוטחה לצרכה. לשלוט בה אויר שלא תכלה ולא חאכלנה

עש: ללרכן. שמתעפשים בקרקע שלריך לתתן בקרקע כדאמרינן לקמןש בזבובית לבנה. וא"מ והא כדרבה #דאמר רבה נגנבו בלסמים מזוייז שזו היא שמירתן ולפיכך משתמש אבדו שמבעה ספינתו בים אמר רב יהודה בהם לפרקים: אבל לא לשחקן. אמר שמואל הלכה כר' מרפון 60 ביד רחבה לא ישתמש בהן זמן ארוך שישחקן הוה ליה הנהו זוזי דיתמי אתא לקמיה דרב אחי"ר בלע"ו: לא יגע בהן. והב יוסף אמר ליה מהו לאשתמושי בגוייהו אינו מתעפש בארך וזכוכית שמא

> בדמי אבידה הואיל ומרח בה אבל מעות אבידה דלא מרח בהו לא והני כמעות אבידה דמו א"ל זיל לא שבקו לי דאשרי לך: בוֹתְבֹּי' יִמְצֹאָ ספְּרִים קורא בהן אחד לשלשים יום ואם אינו יודע לקרות גוללן אבל לא ילמוד בהן בתחלה ולא יקרא אחר עמו ימצא כסות מנערה אחד לשלשים יום ושומחה לצרכה אבל לא לכבורו יכלי כסף וכלי נחושת משתמש בהן לצרכן אבל לא לשחקן "כלי זהב וכלי זכוכית לא יגע בהן עד שיבא אליהו ימצא שק או קופה וכל דבר שאין דרכו לימול הרי זה לא ימול: לביי שמואל יהמוצא תפילין בשוק שם דמיהן ומניחן לאלתר מתיב רבינא מצא ספרים קורא בהן אחד לשלשים יום ואם אינו יודע לקרות גוללן גוללן אין שם דמיהן ומניהן לא אמר אביי "תפילין בי בר חבו משכח שכיחי ספרים לא שכיחי ת"ר מהשואל ספר תורה מחבירו הרי זה לא ישאילנו לאחר פותחו וקורא בו ובלבד שלא ילמוד בו בתחלה ולא יקרא אחר עמו יוכן המפקיד ס"ת אצל חבירו גוללו כל שנים עשר חדש פותחו וקורא בו אם בשבילו פתחו אסור סומכוס אומר בחדש שלשים יום בישן שנים עשר חדש ר"א כן יעקב אומר אחד זה ואחד זה שנים עשר חדש: אמר מר השואל ספר תורה מחבירו הרי זה לא ישאילנו לאחר מאי אריא ם"ת אפי' כל מילי גמי דאמר ר"ש בן לקיש כאן שנה רבי יאין השואל רשאי להְשאיִל לואין השוכר רשאי להשכיר ם״ת איצטריכא ליה מהו דתימא יניחא ליה לאיניש דתיעביד מצוה בממוניה קמ"ל פותחו וקורא בו פשימא ואלא למאי שייליה מיניה סיפא איצטריכא ליה ובלבד שלא ילמוד בו בתחלה וכן המפקיד ס"ת אצל חבירו גוללו כל שנים עשר חדש פותחו וקורא בו מאי עבידתיה גביה ותו אם בשבילו פתחו אסור הא אמרת פותחו וקורא בו הכי קאמר "אם כשהוא גוללו פותחו וקורא בו מותר אם בשבילו פתחו אסור סומכוס אומר בחדש שלשים יום בישן שנים עשר חדש ר"א בן יעקב אומר אחד זה ואחד זה שנים עשר חדש ר"א בן יעקב היינו תנא קמא אלא אימא ר' אליעזר בן יעקב אומר אחד זה ואחד זה שלשים יום: אבל לא ילמוד בו בתחלה ולא יקרא אחר עמו: ורמינהו לא יקרא פרשה וישנה ולא יקרא בו פרשה ויתרגם ולא יפתח בו יותר מג' דפין ולא יקראו בו שלשה בני אדם בכרך אחד הא שנים קורין אמר אביי לא קשיא כאן בענין אחד כאן בשני ענינים: מצא כסות מנערה אחד לשלשים יום: למימרא דניעור מעלי לה והאמר רבי יוחנן מי שיש לו גרדי אומן בתוך ביתו ינער כסותו בכל יום אמרי בכל יום קשי לה אחד לשלשים יום מעלי לה איבעית אימא לא קשיא יהא בחד והא בתרי איבעית אימא לא קשיא פהא בידא והא בחומרא איבעית אימא לא קשיא יהא בדעמרא הא בדכיתנא מא"ר יוחנן כסא דחרשין ולא כסא דפושרין ולא אמרן אלא בכלי מתכות אבל בכלי חרש לית לן בה ובכלי מתכות גמי לא אמרן אלא דלא צויץ אבל דצויץ לית לן בה ולא אמרן אלא דלא שדא ביה ציביא אבל שדא ביה ציביא לית לן בה: וא"ר יוחגן "מִי שהניח לו אביו מעות הרבה ורוצה לאבדן ילבש בגדי פשתן וישתמש בכלי זכוכית וישכור פועלים ואל ישב עמהן ילבש ייבכלי פשתן בכתנא רומיתא וישתמש בכלי זכוכית בזוגיתא חיורתא וישכור פועלים ואל ישב עמהן תרגומא

א"ל הכי אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה ישבר: שחין דרכו ליטול. דבר כר' מרפון א"ל אביי ולאו אתמר עלה שגנאי הוא לו שאדם חשוב הוא ואין דרכו ליטול קופה שלו להכניסה א"ר חלבו אמר רב הונא "לא שנו אלא מן החוץ לבית שמור לא יטול ופטור

ל) [שייך לדף ל.], ל) [וע"ע תוס' שבת כ: ד"ה אנן], (h) גמ' בי רחבה הוה להו הנהו וכו׳ אתו לקמיה דרב יוסף אמרו ליה דרב יוסף אמרו 'ליה וכו' אמר להו הכי אמר רחבא ה"ל הנהו זוזי דיתמי מהשבת אבידה דילפינןי מוהתעלמת: לתל הכל בלשון יחיד: (ב) רש"ר ד"ה אחת גבו' בי בר חבו. בבית פלוני העושה תפילין מלויין לימכר ויחזור וכו׳ היו עשויין בגלילה

ויקנה מן הדמים: גוללו. בכל שנים עשר חדש פעם אחח: אם

בשבילו פתחו. כולה מפרש להמיה:

מחי חריח ספר. שהוח נוח להתקלקל

בטשטוש וקריעה: כאן שנה רבי.

במסכת גיטין (דף כט.) תנן השולח

גט בארך ישראל הרי זה משלחו ביד

אחר ואם אמר לו טול חפץ פלוני

הימנה לא ישלחנו ביד אחר שאין

רלונו שיהא פקדונו ביד אחר ואמר

ר"ל עלה כאן שנה רבי במשנה זו

למדנו רבי שסתם המשניות אין השואל

כו׳ דבכולהו שייך למימר אין רלונו

שיהא פקדונו ביד אחר: מאי עבידתיה

גביה. קס"ד לצורכו קאמר ולא לצורך

ספר תורה דהא ללורך ספר תורה

תנא ליה גוללו כל שנים עשר חדש

להכי פרכינן מאי עבידתיה דהאי גבי

ספר תורה לקרות בו לצורך עצמו:

אם כשהוא גוללו. להנאת ס"ת פתחו וקרא בו מותר: בחדש שלשים יום.

החדש ממהר להתעפש מן הישן:

אימא אחד זה ואחד זה שלשים יום.

ומתני' נמי דקתני קורא בהן אחת

לשלשים יום ולא מפליג ביו ישו

לחדש ר"ח בן יעקב היח: בענין חחד.

[א] בפרשה לחת אין קורין: נשני

ענינים. זה בדף זה וזה בדף זה קורין

דלה אתי לשמוטי מהדדי: מי שיש לו

גרדי אומן בביתו. שיארוג לו טליתות

חדשות תמיד: ינער כסותו בכל יום.

ולמדנו דרך ארץ דניעור קשה לה: בחד.

באדם אחד אין ניעורו קורעה: שנים

האוחזין בשני ראשיה ומנערין ממתחין

אותה יותר מדאי וקשה לה: דעמרא.

[=] קשה לה שנמתחת ונקרעת: כסא

דחרשין. נוח לשתות כום של מכשפות

מכום של מים פושרין. ואיידי דאיירי

במילי דרבי יוחנן בהלכות דרך ארץ

נקט הני שמעתה: לויד. רותה:

ליביא. כל דבר שנותנין לתוך המשקה

או עשבים או תבלין או עקרי בשמים

קרי ליביא: ורולה לאבדן. ללמדנו

בא שלא ירגיל אדם בכך שהעושה

כסא דפושריז פי׳ נוח לו לאדם לשתות כוס שיש בו מיני כשפניות כדמתרגמינו מכשפה חרשא מלשתות כוס מים פושריז

הגהות הגר"א רש"י ד"ה בענין אחד [א] רש"י ד"ה בענין אחד לה) ישר ליים בענין מחד כו'. נייב וכן פי' הרא"ש אבל הרמב"ם פי' להיפך: [ב] שם ד"ה דעמרה השה כו". נ"ב אבל רי"ף ורמב"ם וש"פ פי" להיפך:

מוסף רש"י

שאין דרכו ליטול. אס יטול. אינו מוזהר עליו בלא מוכל להמעלם. והתעלמת, פעמים שאתה ממעלם (שבועות ל:). בר חבר. מוכר תפילין הוה (מגילה יח:). ניחא ליה לאינש דתיעבד מצוה **כלוס** (בכורות נח. מכת"י.). כסא דחרשין ולא כסא דפושרין. טוג לשתות כוס של מכשפות ולא לשתות כוס של מים פושרין, שרעים הם לגוף (חולין פד:). צויץ. הרמיח (שם). ציביא. שרשי עשבים ותבלין (שם). מי שהנים לו אביו מעות כלומר מי שלא טרח בממון וקל בעיניו לאבדו, זהו איכודו (שם). ילבש בגדי פשתן. שהן יקרים ולפי דרכינו למדנו שהעושה אלה מאבד ממון ויזהר אדם רומיתא. יקר היה (שם).

רבינו חננאל (המשר) רשנאה ר' חייא אמרי' לא שנאה ר' חייא מניז ליה וזו שנויה במשנת ר' חייא ור' הושעיה הכי b) אין . השואל רשאי להשאיל ולא השוכר להשכיר ולא השואל רשאי להשכיר ולא השוכר רשאי להשאיל ולא נתנו בעלים רשות לפיכך הוצרך ריש לקיש לפרש הוצרך היש שגם זה שנאה ר' ואסקוה ואפי׳ ספר תורה דמצוה הוא לא ישאיל. 3) פותחו וקורא בו כדי לנערו אבל א ילמד בו. וכז המפקיד

→((+

אלה מאבד מהר הון רב: **כסנא רומיסא.** דמיהם יקרין וממהרין לכלות: סרגמה. להך שכירות דפועלים: ישבחרי. בפועלים המנהיגים בשוורי בעה"ב: דנפיש ס״ת אצל חבירו דינו כדין המוצא ²) מנערה אחד לל׳ יום. וסוגיא לנערה במאני דכיתנא קשי להו ובמאגי דעכרא בתרי אינשי או בחוטרא או בכל יומא קשי להו. אבל חד גברא ביומא חדא לל׳ יום מעלי להו. אמר ר׳ יותנן כסא דחרשין ולא ספרים גוללן ומניחן אצלו עד שיבא בעליהן ויתנו סימנים ויקחום. ת״ר השואל ספר תורה מחבירו לא ישאילנו לאחרים. ומקשי׳ מאי אריא ספר תורה אפי׳ כל מילי נמי דהא אמר ר׳ שמעון בר לקיש פרק כל גט שנכתב הלכה ואם אמר לו טול

בתורי

אמרינן פרק עגלה (סוטה דף מח:) למשחרב

בית המקדש בטלה זכוכית לבנה וי"ל דלא בטלה לגמרי קאמר אלא דלא שכיחא דהא רב הונא תבר זכוכית חיורתה בחופת בנו פ׳ נומדין (ברכות דף לא. ע"ש): בתורי

טוש"ע שם סעיף יט: קבח ו מיי שם פי״ל סלי יג סמג שם טוש"ע ח"מ סי' רסג סעיף א: יי. קבמ ז ח מיי שם פי"ג הלי יד סמג שם כא ורב אלפס כאו ובהלכות תפילין דף עה.] קל ט מיי' פ"א מהל' שכירות הלכה ד טוש"ע ח"מ סי' שמב: קלא י מיי' פ"ז מהלי שאלה ופקדון הלי ד ופי"ג מהלכות אבדה הלכה יג סמג עשין עד פח טוש"ע ח"מ סי׳ רלב סעיף ב. קלב ב מיי׳ פ״ח מהל׳ שכירות הלכה סמג עשין עד טוש״ע ח״מ סיי שמב: קלג ל מיי שם סמג שם טוש"ע ח"מ סי' שו סעיף ד: סעיף ד. קלד מ מיי׳ פ״ז מהל׳ שאלה ופקדון הלכה ד סמג עשין פח טוש"ע ח"מ סי׳ רלב סעיף

לעזי רש"י

מהל' גזילה ואבדה

הלכה יא ופ"ז מהלכות שאלה ופקדון הל' ד סמג

עשיו עד טוש"ע ח"מ סי סעיף יח וסי׳ רלב סעיף כא:

אוזי"ר [אושי"ר]. לשחוק (כאן כלי בית של מתכת).

רבינו חננאל

אמר ר' יהודה אמר שמואל הלכה כר"ט והני מילי בדמי אבידה כגוז שמצא שאמרו חכמים ואחר כך . מכרה בב"ד הואיל וטרח בהו והשכר לעצמו אבל מצא צרור ובתוכו מעות לא שרו ליה לאישתמושי בהו וכן זוזי דיתמי דהוו מופקדין גביה לא שרו ליה דפריש בשמעתא דא וכבר יוסף קיימא לז בהא דאמר שומר אבידה כשומר שכר הוא: מתני' מצא ספרים קורא בהן אחד לל' יום יכו׳. אמר שמואל המועא תפילין שם דמיהן ומניחן . מאי טעמא דהא בבי בר . בעינא זכני ויהכי ליה אכל

לי ממנה חפץ פלוני לא ישלחנו ביד אחר כאז שנה דאין השואל רשאי להשאיל ולא השוכר רשאי להשכיר כיון דכל מתניתא